

Ik had nooit gedacht dat mijn ouders de Provence zouden verruilen voor het noorden van Frankrijk. Zolang ik me kan herinneren, zijn we steeds verhuisd; mijn ouders konden nergens aarden. Ik weet nog goed dat we zeven jaar geleden naar Avignon verhuisden. Mijn ouders zeiden toen dat we daar nooit meer weg zouden gaan omdat het er zo fijn was. Maar nu zijn we toch weer verhuisd. Niet alleen naar een andere stad, maar zelfs naar de andere kant van het land!

Tien dagen geleden, op 9 april, zijn we in Lille komen wonen. Aan de Rue Royale nummer 246, in een oud herenhuis uit de negentiende eeuw, midden in de oude binnenstad. Het is echt prachtig, maar niets kan wat mij betreft tippen aan het historische centrum van Avignon met zijn goudgele stenen, het Palais des Papes en mijn vertrouwde plekken. Ik vond het

zo fijn om daar te wonen. Ik zal het verschrikkelijk missen.

Deze zoveelste verhuizing hebben we te danken aan een geweldige nieuwe baan voor mijn vader. Na vijftien jaar bij dezelfde bank is hij benoemd tot financieel directeur van de regio. Eerst heeft hij wekenlang heen en weer gereisd tussen Avignon en Lille, tot mijn ouders besloten dat het handiger was om te verhuizen. Binnen drie maanden was alles geregeld.

De dag voor de voorjaarsvakantie kwam de verhuiswagen onze spullen ophalen. We trokken voorgoed de deur van ons huis achter ons dicht en lieten ons leven in Zuid-Frankrijk achter.

‘Je gaat het hier vast heel leuk vinden,’ zei mijn moeder toen we een weekendje in Lille waren om huizen te bekijken.

Ze is altijd optimistischer dan ik.

Ik heb geen traan gelaten tijdens het verhuizen. Ik wilde het mijn ouders niet nog moeilijker maken. Ze weten heus wel dat ze mijn hele leven op zijn kop hebben gezet. Ik heb alles moeten achterlaten waar ik van hou: mijn opa en oma in Aix en Orange, mijn vrienden, mijn middelbare school, mijn vertrouwde leven en alle herinneringen aan mijn jeugd. En dat allemaal voor een compleet onbekende stad en streek.

Nu staat er op de brievenbus van ons nieuwe, met klimop begroeide bakstenen huis: *FAMILIE VOLANGES*. Ik zei tegen mijn vader dat het net een grafsteen leek. Daar moest hij hard om lachen. Hij zei: ‘Je hebt helemaal gelijk. Maar waar we ook wonen, wij blijven wie we zijn.’

Ik open de gordijnen van mijn slaapkamer en kijk naar de grijze lucht. Het regent niet meer. Sinds we hier zijn komen wonen, heeft de zon nog geen dag geschenen, misschien dat alles daarom zo kaal en saai is. In het zuiden van Frankrijk staan de tuinen in april al volop in bloei. Onze tuin is een

treurige bedoening. En dat komt niet alleen doordat de knoppen nog dichtzitten. Er is gewoon al tijden niets aan gedaan. Waarschijnlijk is voor de verkoop alleen even de grasmaaier over het gras gehaald. De struiken moeten nodig worden gesnoeid, langs de muren groeit onkruid, de bloembakken zijn leeg en de oude rozenstruiken worden verstikt door bramen. En de lindeboom, die er heel oud uitziet, staat er treurig bij.

Ik zucht en zet mijn geschiedenisboek op de plank bij mijn andere lesboeken. Nu verhuizen is superonhandig. Over een paar weken doe ik vervroegd eindexamen Frans, maar nu moet ik ineens op een nieuwe school beginnen.

Toen ik er vlak voor de voorjaarsvakantie ging kijken, werd ik bijna depri. Ik ken er helemaal niemand, alles is nieuw... Het enige wat me opvrolijkte was dat het gebouw echt heel mooi is en dat de literatuurlessen op deze school heel goed aangeschreven staan. De school zit in een voormalig klooster van rode baksteen, net als de meeste gebouwen hier. Het is een oude privéschool. Mijn ouders hebben me hier ingeschreven. Mijn vader had over deze school gehoord van collega's van wie de kinderen er ook op hadden gezeten. Het ligt vlak bij een groot park. De computers zijn supermodern, de lokalen zijn groot en de bibliotheek is enorm. Toch heb ik weinig zin om naar school te gaan. Iedereen gaat me natuurlijk nieuwsgierig aankijken. 'Kijk, daar is dat nieuwe meisje. Ze komt uit het zuiden geloof ik, wel gek dat ze niet zo'n zangerig accent heeft.'

Altijd hetzelfde liedje. Ik moet iedere keer weer uitleggen dat ik in Lyon ben geboren, dat we vaak verhuisd zijn en dat ik daarom geen accent heb of typische uitdrukkingen die bij een bepaalde streek horen.

'De mensen hier lijken echt aardig, je vindt vast snel

vrienden,' zei mijn moeder tegen me toen we de school uit liepen. 'En wat is het hier móóí! Wat een fantastisch gebouw.'

Ik wou dat ik net zo enthousiast was als zij. Mijn moeder heeft er nooit tegen opgezien hiernaartoe te verhuizen. Bovendien is mijn moeder modeontwerper, dus met een telefoon en een internetverbinding kan zij overal werken.

Ik was veel liever in het zuiden gebleven, maar ik moet toegeven dat ons nieuwe huis perfect bij haar past. Het is wat kleiner en minder modern dan ons oude huis en ook de tuin is lang niet zo groot als die in de Provence. Toch waren mijn ouders er na nog geen halfuur rondkijken al van overtuigd: hier wilden ze wonen. Dat kwam ook door de oude tulefabriek die achter op de binnenplaats staat, de smeedijzeren veranda die uitkijkt op de tuin en de oude meubels die nog in een paar kamers stonden. Mijn moeder was meteen verkocht. Mijn vader maakte het allemaal niet zoveel uit. Het enige wat voor hem telt, is dat mijn moeder gelukkig is. Van de oude fabriek wil ze haar atelier maken.

De rest van het huis willen ze zo ongeveer compleet verbouwen. Te beginnen met die krakende oude houten trap, waarvan de treden meteen protesteren zodra je er een voet op zet. Daar komt een enorme metalen trap voor in de plaats. Daarna willen ze de tussenwanden afbreken en nieuwe vloeren leggen. Ons nieuwe huis staat dus een flinke metamorfose te wachten, wat ik eigenlijk best jammer vind.

Tijdens de bezichtiging vertelde de makelaar dat het huis ooit is gebouwd door een weversfamilie. 'Rijke maar eenvoudige mensen,' vertelde hij ons. Ze hadden een prima leven, tot ze begin twintigste eeuw onverwachts allemaal overleden. Hij vertelde erbij dat er in de hutkoffers en kasten op zolder nog allerlei spullen van deze familie lagen, en ook kranten en

documenten uit die tijd. Hij zei dat hij die spullen kon laten weghalen als we dat wilden, maar daar stak mijn moeder meteen een stokje voor. Van het idee om in de geschiedenis van het huis te duiken waar ze verliefd op was geworden, werd ze mega-enthousiast.

Ons nieuwe huis heeft vier slaapkamers boven en eentje beneden die als kantoor wordt gebruikt, drie badkamers – één op de begane grond, één bij mijn slaapkamer en één bij de slaapkamer van mijn ouders – een grote woon-eetkamer en een keuken met bijkeuken. Het is zeker kleiner dan ons oude huis, maar er zijn meer kamers. Je loopt elkaar hier dus niet voor de voeten. Dat is in elk geval positief.

‘Charlie, mag ik binnenkomen?’

Mijn slaapkamerdeur staat wagenwijd open, maar mijn moeder vraagt het altijd omdat ze me niet wil storen.

‘Ja hoor, ik heb net mijn boeken in de kast gezet.’

‘Je bent sneller dan wij. We zijn net pas klaar met het uitpakken van de dozen in de keuken en er staan er nog zoveel...’

Ze kijkt om zich heen, bekijkt de kamer en fronst. ‘Deze kamer wordt een van de eerste die we gaan aanpakken. Dat is echt hard nodig.’

‘Ik vind het wel prima zo, hoor.’

‘Jij bent gewoon niet zo kritisch...’ verzucht mijn moeder.

Ik snap niet wat er mis is met mijn kamer. Hij is groot en heeft een hoog plafond met gipsen sierlijsten, twee gigantische ramen met uitzicht op de tuin en een houten vloer. Ik wilde deze kamer juist zo graag omdat hij zo’n typische ouderwetse uitstraling heeft én omdat er een eigen badkamer bij zit. Oké, niet supermodern, maar ik heb tenminste privacy.

‘Die grote vlek tussen de ramen moet ooit door vocht zijn

ontstaan,' zegt mijn moeder en ze loopt naar de muur. 'Die moet sowieso weg, met een sopje of een likje verf.'

Er zit inderdaad een grote, gelige vlek die behoorlijk afsteekt tegen de witte verf. Maar dat kan me niks schelen.

'Hoeft niet meteen,' zegt mijn moeder. 'Voorlopig hangen we er gewoon een schilderij voor of we zetten er nog een boekenkast voor. Jij hebt zoveel boeken...'

Ik schiet in de lach. Ik vat het niet op als kritiek, want ze heeft gelijk. Mijn moeder snapt niet dat ik liever binnen zit met een boek dan dat ik naar buiten ga. In Avignon was ik de enige van mijn klas die al mijn zakgeld aan boeken besteedde, dus ja, ik heb er inderdaad heel veel. Een leven zonder boeken? Dat kan ik me gewoon niet voorstellen.

'Die staat meteen vol,' zegt mijn moeder. 'Stefan, wat denk jij?'

Mijn vader blijft voor de open deur staan met een kartonnen doos in zijn handen en fronst. 'Laat me raden, jullie hebben het over boeken.'

Mijn moeder grinnikt. 'We kunnen ook niets voor je verbergen.'

'Inderdaad... je kamer ziet er perfect uit, Charlie,' zegt hij. 'Je bureau is in elk geval klaar voor je eerste schooldag.'

Ik trek een gezicht. 'De enige die dat nog niet is, ben ik...'

'Kom op, schat,' zegt hij bemoedigend, 'de eerste dag gaat vast heel goed, dat weet ik zeker. Zit daar maar niet over in. Je maakt vast meteen nieuwe vrienden.'

Ik knik en bijt op mijn wang om niet tegen hem te zeggen dat ik eigenlijk helemaal geen vrienden wil. Ik heb er geen behoefte aan. Mensen zijn gewoon altijd hetzelfde: te nieuwsgierig, te spraakzaam. Ze kijken me aan alsof ik een buitenaards wezen ben omdat ik rood haar én sproeten én een veel

te bleke huid heb voor iemand uit het zuiden. Daar word ik zó moe van.

‘Ik breng dit even naar de blauwe kamer,’ zegt mijn vader en hij wijst naar zijn doos.

Elke kamer heeft een andere kleur. De mijne is groen vanwege het behang achter mijn bed. Die van mijn ouders is paars.

Mijn moeder kietelt mijn vader in zijn zij. Hij lacht en dan verdwijnen ze samen de gang in.

Eén blik uit het raam en ik zie dat het alweer is gaan regenen.

Ik zucht voor de zoveelste keer. Maar als ik het van de positieve kant bekijk: ik heb nu alle tijd om te lezen.

Ik pak mijn boek van het nachtkastje, doe de deur dicht en laat me op mijn bed vallen. Maar nog voor ik mijn boek heb opengeslagen, schrik ik op van een appje van Anouk, mijn vriendin uit Avignon.

Hoi Charlie. Heb jij toevallig de aantekeningen nog van de laatste geschiedenisles van voor de vakantie? Zo stom, ze zijn gewoon spoorloos.

Ik glimlach. Zelfs meer dan duizend kilometer hiervandaan krijgt ze het voor elkaar om mij om aantekeningen te vragen.

Ha Noukie, weet je zeker dat je het wel overleeft zonder mij?

Hahaha. Nee, maar ik doe mijn best. Hoe gaat het daar in Lille? Ben je al weggespoeld door de regen?

Ik mis de zon echt.
Ik mail je de aantekeningen, oké?

Top, bedankt, je bent de beste!

We appen nog een paar minuten. Daarna zet ik mijn telefoon op stil en duik ik in mijn boek. Voor de rest van de wereld ben ik nu niet meer bereikbaar.

Mijn moeder is even later alweer terug met een teiltje met zeepsop, een borstel en een spons. Het lukt om de vochtvlek in mijn kamer schoon te maken. De muur ziet er een stuk beter uit. Maar wanneer ik de volgende ochtend opsta, zit de kring er gewoon weer.

Jammer.

Van maandag op dinsdag heeft het de hele nacht geregend. Ik heb er nauwelijks van kunnen slapen. Maar als ik om zeven uur opsta, blijkt de zon besloten te hebben er een mooie dag van te maken. Precies op mijn eerste dag op mijn nieuwe school. Joepie.

Blijkbaar kan de lucht in het Franse noorden net zo blauw zijn als in Avignon. Ik zet de ramen van mijn slaapkamer open zodat de ochtendlucht naar binnen kan stromen. Ik kijk naar buiten en zie mijn moeder in haar tuinkloffie voorbijlopen met een kruiwagen vol tuinaarde. Volgens mij gaat ze bloemen planten. Blijkbaar mist zij de kleuren van het zuiden ook.

Ik rek me uit als een kat en stop mijn schoolspullen in mijn tas. Gisteren was een vrije dag, dus ik begin mijn eerste week met de geruststellende gedachte dat ik maar vier dagen naar

school hoeft. Ik ga naar de badkamer om me klaar te maken, trek een spijkerbroek en een warme hoodie aan en ga naar beneden om te ontbijten.

‘Nou, jij krijgt het vast niet koud vandaag.’ Mijn vader kijkt lachend op van zijn tijdschrift. ‘Vergeet je straks je muts en je sjaal niet?’

Zoals altijd zit hij aan het hoofd van de tafel en drinkt hij zwarte koffie. Zonder suiker.

‘We zijn niet meer in Avignon, mocht je dat vergeten zijn.’

‘Ze voorspellen dat het vanmiddag tweeëntwintig graden wordt.’

Ik kan het niet laten om een cynische opmerking te maken. ‘Woehoe! Haal de bikini’s en zonnebrand maar tevoorschijn. Het wordt tropisch.’

‘Wegwezen jij, met je grote mond.’

Ik weet dat het een grapje is, maar toch haal ik mijn schouders op. ‘Het is echt hartstikke koud vanochtend. Je wil toch niet dat ik ziek word op mijn eerste schooldag?’

‘Natuurlijk niet. Onder het gootsteenkastje ligt nog een kruik. Neem die voor de zekerheid mee, je weet maar nooit.’

Ik rol met mijn ogen, ga aan tafel zitten en maak een kom cornflakes met melk voor mezelf klaar.

‘Zal ik met je meegaan?’ vraagt mijn vader.

Ik kijk hem geschokt aan. ‘Tuurlijk niet, hoe kom je erbij? Ik ben geen kleuter!’

‘Ik zeg ook niet dat ik je handje ga vasthouden en je een dikke kus ga geven waar je toekomstige klasgenoten bij staan. Ik bied alleen aan om met je mee te lopen, voor het geval je de weg niet meer weet. We zijn er pas één keer geweest.’

Ik houd mijn telefoon omhoog. ‘Ik heb Google Maps, het komt goed.’

Hij knikt, veegt met zijn servet langs zijn mondhoek en staat op. ‘In dat geval ga ik ervandoor. Het is hartstikke druk op de weg en ik heb een afspraak in de buurt van Lens.’

Even later is hij de deur uit. Ik ruim de tafel af, poets mijn tanden en geef mijn moeder een kus. En dan ben ik ook onderweg, oortjes in, schooltas over mijn schouder.

Eenmaal buiten ben ik blij dat ik me warm heb aangekleed. Het is een graad of elf. Voor mijn gevoel bijna de Noordpool. Ik ben het gewoon niet gewend. Het Lycée des Dames is een kwartiertje lopen. Ik slenter ernaartoe en kijk nauwelijks om me heen. Mijn ogen zijn vooral op het scherm van mijn telefoon gericht om niet te verdwalen. Na tien dagen in Lille heb ik nog steeds het idee dat alle straten er hetzelfde uitzien.

Als ik aankom bij de school loop ik met mijn aanmeldingsbrief naar de receptie.

‘Hallo, ik ben Charlie Volanges, ik ben nieuw.’

De man achter het glas groet me en pakt mijn ID-kaart en het document aan dat ik naar hem toe schuif. Hij bekijkt ze, zoekt mijn naam op in een map en glimlacht dan naar me.

‘Welkom, Charlie,’ zegt hij, met extra nadruk op de a in mijn naam en met dat typische noordelijke accent dat ik met geen mogelijkheid zou kunnen nadoen. ‘Je pasje ligt vanmiddag klaar. Vergeet niet om het vóór vijf uur vanmiddag op te halen.’

‘Dank u wel.’

‘Hier heb je een plattegrond van de school en een lunchbon voor de kantine. Vanaf morgen kun je je pasje gebruiken voor de maaltijden.’

‘Oké, bedankt.’

‘Als je iets nodig hebt, kom dan naar mij toe of loop even langs het kantoortje van de conciërge.’

Iedereen zegt altijd dat de mensen in het noorden zo aardig zijn en deze man doet die reputatie in elk geval eer aan. Ik knik, wens hem een fijne dag toe en kijk een beetje verloren om me heen. Niemand zal me naar het lokaal brengen. Ik zal het echt zelf moeten vinden. Ik verlaat de hal en kom uit in de overdekte galerij van een oud klooster. In het midden ligt een tuin met bankjes en bloemperken. Even blijf ik staan om op de plattegrond te kijken. Ik weet zeker dat ik anders rondjes blijf lopen.

‘Hoi, ben je nieuw hier?’

Ik kijk op en zie een meisje met lang gitzwart haar met platinablonde punten, een witte blouse met ruches, een korte plooirok en een paar Dr. Martens eronder met bloemetjes. Ik dacht dat deze school veel strenger zou zijn dan mijn vorige middelbare school. Maar nu ik haar outfit zie, voel ik me een stuk geruster.

Ze staat naast een tenger meisje met een donker, ultrakort kapsel en een lange, ontzettend magere jongen met zulk glanzend blond haar dat je zou denken dat hij het geblondeerd heeft.

‘Eh, ja... dit is mijn eerste dag.’

‘Naar welk lokaal moet je?’

Ik kijk naar mijn aanmeldingsbrief. ‘ALG38.’

‘ALG, van Afdeling Letteren en Geschiedenis. In welke klas zit je?’

‘3A.’

‘Hé, wij ook! Welke vakken heb je allemaal?’

‘Literatuur en filosofie, klassieke talen en kunst.’

‘Cool, dan hebben we hetzelfde profiel, Cultuur en Maatschappij. Dan heb je straks je eerste les bij meneer Aerts, toch?’

‘Klopt.’

Ik had die naam onthouden omdat ik hem zo vreemd vond klinken. In Zuid-Frankrijk kom je niet veel Vlaamse achternamen tegen.

‘Hij is echt geweldig,’ zegt het meisje met het korte kapsel tegen me. ‘Ik heet Simone, net als Nina Simone, de zangeres. En dit is Tim. En dat meisje dat eruitziet alsof ze rechtstreeks uit een manga is gestapt, is Tessa.’

Tessa doet alsof ze beledigd is. ‘Hé, ik zeg toch ook niet dat jij met dat haar van jou uit een klooster bent ontsnapt?’

Simone schiet in de lach. ‘Maar dit *is* een klooster.’

Alsof we elkaar al jaren kennen, pakt Tim me bij mijn arm en trekt me mee door de galerij.

‘Maak je geen zorgen. Deze school is best wel chill en de kantine is geweldig.’

‘Dat zegt hij alleen omdat je twee keer eten mag opscheppen,’ waarschuwt Tessa me. ‘We eten eerlijk gezegd liever buiten de deur, dat is veiliger voor je darmen. Hé, we hebben nog niet eens gevraagd hoe je heet!’

‘Charlie.’

‘Is dat een bijnaam?’ vraagt Simone.

‘Nee hoor, gewoon mijn naam.’

‘Nice! Sowieso een stuk beter dan de mijne. Mijn ouders dachten origineel te zijn. Maar wie heet er tegenwoordig nou nog Simone?’

Geen idee wat ik daarop moet zeggen.

‘Waar kom je vandaan?’ vraagt Tessa.

‘Avignon.’

‘Echt? Je hebt helemaal geen accent!’

Ja hoor, binnen vijf minuten heeft iemand daar een opmerking over gemaakt. Een record! En die opmerkingen zullen

blijven komen, want voor ik ooit dat noordelijke accent overneem, zijn we duizend jaar verder.

‘Ik dacht dat je Iers was,’ zegt Tim.

Vanwege mijn rode haar, bleke huid en de sproeten op mijn neus? Ook die opmerking verwachtte ik al. Waar ik ook kom, het is overal hetzelfde. Vroeger vond ik het echt een ramp om rood haar te hebben. Toen ik klein was, werd ik er voortdurend mee gepest. Gelukkig ben ik er nu juist blij mee.

‘Ik heb net zoveel Iers als Koreaans bloed. Geen druppel dus,’ zeg ik.

Tessa schiet in de lach. ‘Dat had ik niet gedacht. Ik ben half Frans en half Japans, via mijn moeder. Tim heeft Vlaamse roots en Simone is honderd procent Noord-Frans.’

‘Maar zonder accent,’ zegt Simone.

‘Wat jammer nou...’ zegt Tim lachend. ‘We moeten opschieten, anders komen we te laat.’

Wanneer we bij het lokaal op de bovenverdieping aankomen, zie ik meteen dat het er hier heel anders aan toegaat dan op mijn vorige school. Overal staan losse tafels en stoelen op wieltjes, kriskras door het lokaal. Alsof leerlingen zelf mogen bepalen waar ze willen zitten. Anouk zou dat heel gaaf vinden.

Ik stel me voor aan de leraar die in zijn schooltas aan het rommelen is en ga aan een vrij tafeltje zitten.

Hoewel de sfeer totaal anders is dan op mijn vorige school, besef ik na een uur les dat het lesprogramma hetzelfde is en de werkdruk misschien zelfs hoger. Ik loop het lokaal uit met een huiswerkopdracht van zes kantjes die de volgende dag moet worden ingeleverd. Helaas is de leraar totaal niet onder de indruk van het feit dat ik nieuw ben, dus ik moet na school hard aan het werk. Mijn ouders hadden al gehoord dat het Lycée des Dames de meest prestigieuze school van Lille is met een

slagingspercentage van honderd procent. Nu snap ik hoe dat komt.

De lessen volgen elkaar op en bij elke les zit ik wel bij Simone, Tessa of Tim. Ik ben blij dat we alle verplichte vakken samen hebben, zo voel ik me nooit helemaal alleen. Zelfs de kantine heb ik overleefd. Ik snap meteen waarom je een tweede keer mag opscheppen: veel leerlingen vermijden de kantine liever. Na de spaghetti met gehaktballen heb ik minstens drie uur last van mijn maag.

Aan het eind van de dag ga ik in mijn eentje naar mijn keuzevak CKV. Ik loop het lokaal binnen, maar er is nog niemand. Ik check het lesrooster op mijn telefoon om te zien of ik me misschien heb vergist. Gelukkig niet. Hiervoor had ik een tussenuur en heb ik een tijdje buiten in de kloostertuin zitten lezen. Ik ben waarschijnlijk gewoon een beetje te vroeg.

Ik pak rustig mijn spullen uit mijn tas, zonder precies te weten wat ik nodig heb. Terwijl ik wacht, bekijk ik de schilderijen en de tekeningen die aan de muur hangen. Zoals in elke school hangt er goed en minder goed werk tussen. Mijn creaties vallen meestal in de tweede categorie. Ik hou van tekenen, schilderen en kleien, maar ben er niet goed in. Ik weet dus ook al welk vak ik volgend jaar ga laten vallen.

Dan valt mijn blik op een jongen die in de deuropening verschijnt. Het heeft geen zin om te doen alsof ik hem niet heb gezien, hij heeft zo'n sterke uitstraling dat ik bijna vergeet adem te halen. Hij is lang, slank en helemaal in het zwart gekleed, en hij heeft golvend bruin haar, een licht gebruinde huid en zulke donkere, expressieve ogen dat ik meteen wegkijk. Ik richt mijn aandacht op de pen waarmee ik nerveus begin te friemelen.

Een paar tellen lang heb ik het gevoel dat hij niet beweegt.